

Deníček projektu Quo Vadis, Femina?

11.12.2006 Dotační věstník str. 56 Dotační deník

MARIE HAIŠOVÁ Agentura GAIA

(ZAHÁJENÍ REALIZACE 1. LEDNA 2006)

PONDĚLÍ 23. ŘÍJNA

Na pracovní schůzce jsme probírali všechny klíčové aktivity, kterých je celkem dvanáct. Řešili jsme interní komunikaci mezi mnou, synteticky myslící manažerkou, a analyticky zaměřeným výzkumníkem. Ženy myslí a mluví jinak než muži, mají větší schopnost vnímání celku, který je víc než součet jeho částí, pakliže myšlení žen nez(de)formuje akademické vzdělání. Přišel e-mail od Žáby na prameni, kterou napadl pan Zrno za mrhání penězi na vzdělávání pedagogické veřejnosti v rovných šancích.

ÚTERÝ 31. ŘÍJNA

Tlačím tým, aby si každý/á zpracoval/a do budoucna svůj vlastní projekt jako follow-up. Jsem ochotna radit, pomoci s napsáním i realizací, vést mládež, aby se v životě naučila to, co z knih nevyčte. Píšu předběžnou nabídku na publikaci, průzkum zájmu. Máme v rozpočtu částku, která se snadno utratí, když vše budeme dělat sami, jak bývá zvykem v NNO. Napadlo mě kontaktovat nakladatelství a domluvit spolupráci s tím, že obsahové a redakční práce bychom si udělali sami a design, grafiku a distribuci zajistí oni. Za rozpočtovou částku bychom tak dokázali vydat několikadílnou publikaci, která by osvětlila potřebu osobní i společenské vize. Část nákladu by však museli prodávat. Tento víkend jsem přednášela na festivalu Miluj svůj život, ve vedlejší učebně mi konkuroval rumunský věrozvěst prohlašující rok 2012 za rozhodující v životě lidstva. Na rozdíl ode mne měl narváno. Následující přednášející hovořila o potřebě cíle. Naivně jsem si myslela, že bychom ji mohli zapojit do projektu. Žena mluvila a mluvila, a když už to trvalo dvacet minut, tak jsem se chtěla na něco optat. Přednášející mou zvednutou ruku ignorovala, a pak ke mně mávla rukou, že prý až potom. Pochopila jsem, že žádné debaty potom nebude, a šla jsem pryč.

ČTVRTEK 2. LISTOPADU

Včera vyšla moje obhajoba Žáby na prameni redakčně zkrácená do nesmyslu. Schovala jsem si

celé noviny, jsou v nich ohromné fotky mužů, půlstránkové články s žabomyšími spory vypovídající dokonale o stavu světa a jeho maskulinních hodnotách. Přišel opravený notebook, odešly mu panty, administrátor přestěhoval data a do opravy jde druhý. Přišel e-mail: Jsem v šoku. Zrovna jsem "prolistovala" článek Zrna, váš a obojí reakce. Myslela jsem si, že jediné noviny, které jsou seriózní, jsou v ČR právě HN. No... už si to nemyslím. Co se týče reakcí veřejnosti (v diskusi), skoro bych si myslela, že je lepší se z Čech odstěhovat a že mezi takovými hovady žít nechci. Brzy se tu zas začnou upalovat čarodějnice. Bylo by něco takového - tak strašně omezená a zlobná diskuse soustředěná na jednom místě - vůbec možné v západní Evropě? Zdraví zcela konsternovaná Z. P. Odpoledne jsem zpívala na zádušní mši u kapucínů.

NEDĚLE 5. LISTOPADU

Včera byla v TV taneční show, vloni jsem ji sledovala v Dánsku. Tady jde výlučně o tanec, výkon, tam byla daleko větší legrace kolem celé soutěže. Horizontální versus vertikální. Večer jsem se stavovala u kamarádky, která trpělivě hledá toho pravého. Jediná z těch, co znám, která nerezignovala. Má momentálně ve hře dva, navzájem je informuje o jejich silných a slabých stránkách, příležitostech a hrozbách. Pánové se předhánějí ve snaze být ten nejlepší. Pozvala jsem ji na první kulatý stůl a viděla její údiv nad otevřenými problémy. Ráno jsem se probudila ve čtyři hodiny s úpornou myšlenkou, že i cesta je cíl. Asi proto, že název cyklu českých barokních písní, jejichž vydání sponzoroval rebel, hrabě Špork, a které jsme zpívali od 16.00 v kostele sv. Ludmily na Tetíně, se jmenuje Kam tak rychle jdeme aneb O smrti vážně i nevážně. Jela jsem vlakem do Srbska, a do Tetína došla pěšky. Cestou jsem promýšlela nejvhodnější metodu pro tvorbu vize.

PONDĚLÍ 6. LISTOPADU

Přišla výzva k opravě 3. MZ posílám finanční manažerce a administrátorovi. Také jsme dostali změněnou Příručku pro příjemce, kde je u výběrového řízení od 101t.- 500t. psáno, že výběr musí provádět osoba, která je

vzhledem k zakázce nestranná. Kdo to má být, aby věděl/a, oč jde? Vždy, když se dostanu do kontaktu s administrativními požadavky, vzpomenu si na americkou asociaci Ashoka, která dává peníze na sociální podnikatelství, aniž by (de)formovala košatý strom života do šedé teorie. A také myslím na českého filozofa Evžena Menerta a jeho působení v Africe. Věděl, že mu černošský sluha ujídá z lednice, ale také věděl, že ho to přijde levněji, než kdyby platil kontrolní aparát. Také by mě moc zajímalo porovnání českého systému a českých projektů s těmi, které se vytvářejí v ostatních zemích.

SOBOTA 11. LISTOPADU

V úterý jsem se sešla s radním. Řešili jsme mission statement, vizi a misi, včera jsme odeslali opravenou MZ. Technická část týmu mě pragmaticky přesvědčovala, ať neblbnu, máme-li v projektu jednu publikaci, proč si komplikovat život a vydávat seriál? Stejně to nikdo neocení. V Kavárně MFDnes mi vyšla recenze na knihu Joan Borysenko Cesta ženy, nad ní byl velký článek o tom, že ženské hnutí tu stále neexistuje.

ČTVRTEK 16. LISTOPADU

Organizujeme intenzivní přednášky na Fakultě humanitních studií, v Eurocentru, na ČVUT, v Pexesu, v Mánesu. Realita přesahuje harmonogram. Jak bylo uvedeno v minulém DV, projekt je produkt, prodej myšlenek se mi však zdá mnohem obtížnější než prodej hmoty. Četla jsem, že vláda ubrala peníze z ESF a převedla je jinam, asi si myslí totéž.

ÚTERÝ 21. LISTOPADU

Právě jsem se vrátila z jámy Ilové, FHS, kde akademické kapacity analyzovaly ideu a řízení projektu. Podnětná zpětná vazba, zatím však nevím, co s ní. Něco musím vydýchat, něco nechat uzrát. Vystřízlivěla jsem z iluze, že akademické prostředí je otevřené a tolerantní.